

ἐν ᾧ ὁ Βιτάλης τῷ ἐκράτει τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας ἀπέναντι τῆς φωτίας, ὡς ἂν ἦτον μικρὸν παιδίον, ἐγὼ ἐθέρματα τὸ πέπλωμά του, καὶ τὸν ἐτυλίξαμεν εἰς αὐτό.

Ἀλλὰ δὲν ἤρκει τὸ πέπλωμα· τῷ ἐχρειάζετο ἀκόμη καλὴ κλίνη θερμὴ, πρὸ πάντων δὲ θερμὸν ποτὸν, καὶ μᾶς ἐλείπον καὶ τὰ δύο. Εὐτυχία ὅτι εἶχον καὶ φωτίαν.

Ἐκαθήμεθα λοιπὸν, ὁ κύριός μου κ' ἐγὼ, περὶ τὴν ἐστίαν, χωρὶς λέξιν νὰ λέγωμεν, καὶ ἐκεῖ ἐμένομεν ἀκίνητοι καὶ βλέποντες τὴν φωτίαν νὰ καίη.

Ἀλλὰ δὲν ἐχρειάζοντο λέξεις, δὲν ἐχρειάζοντο βλέμματα, ἵνα ἐκφράσωσι τί ἤσθαιόμεθα.

— Ὁ δυστυχὴς Ζερβίνος! ἡ δυστυχὴς Δόλση! οἱ δυστυχεῖς φίλοι μας!

Ταύτας τὰς λέξεις ἐψιθυρίζομεν ἀμφοτέροι, ἕκαστος κατ' ἰδίαν, ἢ κὰν ταύτας εἶχον καὶ τὰς σκέψεις ἐν τῇ καρδίᾳ μας.

Ἦσαν σύντροφοί ἡμῶν, μετέσχον τῶν εὐτυχιῶν καὶ τῶν δυστυχιῶν μας στιγμῶν, καὶ δι' ἐμὲ, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν θλίψεων καὶ τῆς μονώσεως, ἦσαν οἱ φίλοι, σχεδὸν τὰ παιδιά μου.

Καὶ τοῦ θανάτου τῶν ἔνοχος ἐγὼ ἤμην.

Διότι ἀθῶον δὲν ἐδυνάμην ἐμαυτὸν νὰ κηρύξω· ἂν εἶχον φρουρήσει καλῶς, ὡς ὠφείλον, ἂν δὲν εἶχον ἀποκοιμηθῆ, δὲν θὰ ἐξήρχοντο, αἱ δὲ λύκοι δὲν θὰ μᾶς προσέβαλλον ἐντὸς τῆς καλύβης, ἀλλὰ θὰ ἔμενον μακρὰν, φοβούμενοι τὴν φωτίαν. Ἦθελον νὰ μ' ἐπέπληττον ὁ Βιτάλης· σχεδὸν θὰ ἐπεθύμου νὰ μ' ἔδεραν.

Ἀλλὰ δὲν μοι ἔλεγε τίποτε, οὔτε κὰν ἔσπερε πρὸς ἐμὲ τὸ βλέμμα, ἀλλ' ἔμενε κύπτων τὴν κεφαλὴν ὑπὲρ τὴν ἐστίαν. Βεβαίως ἐσκέπτετο τί θὰ γίνωμεν χωρὶς τῶν κυνῶν. Πῶς θὰ ἐδίδομεν παραστάσεις χωρὶς αὐτῶν; Πῶς θὰ ἐζῶμεν;

[Ἐπιτεταμένη.]

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ἦνε μεγάλης χαρᾶς πρόξενον τὸ νὰ γράφη τις πρὸς οὓς ἀγαπᾷ, καὶ οὓς ἀπεχώρισεν ἀπ' αὐτοῦ ἢ ἀνάγκη ἢ ἡ δυστυχία. Ἡ ἐπιστολογραφία εἶνε ἡ εὐτυχία τῆς ἀπουσίας, ἐὰν ἦνε δυνατόν ἢ ἀπουσία νὰ ἔχη τὴν εὐτυχιαν της.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ὡς τις γλυκὺς ἀσπασμός, ἀπὸ τοῦ ὁποίου μόνον ἡ θερμότης τῶν χειλέων ἐλλείπει, ἀλλ' ἡ καρδιά ὑπάρχει ἴσως πλεόν καὶ αὐτῆς τῆς πραγματικότητος. Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε τοῦλάχιστον πλεόν τι ἀπλῆς συνδιαλέξεως· ὅλη ἡ στοργὴ τῆς καρδίας καὶ ἡ λεπτότης τῆς διανοίας συγκιρναῖται ἐν αὐτῇ, καὶ συγκεντροῦται ὡς εἰς στεφάνην στεγνὴν καὶ πολυτιμὴν. Παρὲς χειρὶς τότε πᾶν ὅ,τι ἔχει κάλλιον, καὶ ἀντισκώνει τὸν χωρισμὸν διὰ στοργῆς ζωηρατέρας καὶ κάλλιον ἐκπεφρασμένης. Ὅπως τὸ συνεχόμενον ὕδωρ ἀναβρῦει ἀφθονώτερον, οὕτω καὶ ἡ

ιδέα στενοχωρουμένη ὑπὸ τοῦ χάρτου εἶνε καθαρώτερα, ζωηρατέρα, καὶ ἐμποιεῖ πλειότεραν αἰσθησιν· οὐδὲν ἐξ αὐτῆς ἀπόλλυται, ἢ λεπτότερα δὲ καὶ θερμότερα μερὶς ἡμῶν αὐτῶν κατατίθεται εἰς τὸ χωνευτήριον τοῦτο, εἰς ὃ, ἀπ' οὗτο ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι ἀγαπῶντες καὶ γράφοντες, ἐχύθησαν πολλὰ ἀριστουργήματα, τὰ μὲν περιώνυμα, τὰ δὲ ἀγνωστα. Ἐν τούτοις συμπαραμαρτεῖ πάντοτε καὶ τι ἐξῶθεν εἰς τὰς ἐγκαρδίας ταύτας ἐκχύσεις, αἵτινες ἐκτὸς τῆς ἰδίας αὐτῶν αἰσθηματικῆς ἀξίας, ἔχουσι καὶ ἱστορικὴν σπουδαιότητα καὶ φιλολογικὸν προορισμὸν. Ἐν τῇ πρὸς τοὺς φίλους καὶ τοὺς οἰκείους ἀλληλογραφία ἐξόχου τινὲς ἀνδρὲς εἶνε τις βέβαιος, ὅτι ἀνευρίσκει αὐτὸν ἀπαράλλακτον, χαρακτηριστικὰ, ὅποια δὲν ἀπαντῶνται ἐν τοῖς βιβλίοις, σχέδια ἀκριβῆ, προσωπογραφίας πιστάς, καὶ τὴν ἀληθεῖαν ἀλίθειαν, διὰ νὰ εἴπωμεν οὕτως.

Οὔτε ἡ τῆς Ῥώμης οὔτε ἡ τοῦ Κικέρωνος ἱστορία θὰ ἦτο γνωστὴ, ἀνευ τῶν πρὸς τὸν Ἀττικὸν καὶ τοὺς λοιποὺς τοῦ φίλους ἐπιστολῶν τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός.

[Revue Britannique].

Κυρία Σ*

Ο ΣΙΒΟΡΙ

Ἡ Σιβηρία ἀποκαλεῖται ἡ ἄσπαστος, ὡς ἂν ἀποκαλεῖται ἡ ἄσπαστος διὰ τῶν σιγῶν. Ὁ διασημότερος τῶν ζώντων βαρβιτικῆς Σιβηριᾶς διηγεῖται τὴν ἐξῆς δραματικὴν σκηνήν, ἧς ἦρος ὑπῆρξεν αὐτὸς οὗτος.

Ἦρχετο ἐκ Μεξικῆ καὶ κατηνύμετο πρὸς τὴν νοτίαν Ἀμερικὴν, ὅτε διερχόμενος τὸν ἱσθμὸν τοῦ Παναμᾶ, ἐδέησε νὰ περάσῃ ποταμὸν ἐπὶ λέμβου κωπηλατομένης ὑπὸ τεσσάρων μαύρων. Ὅπως διασκέδασεν τὴν ἐκ τῆς ὀδοπορίας ἀνίαν, ἴσως δὲ καὶ ὅπως ἴδῃ κατὰ πόσον ἡ μουσικὴ ἐπενήργει ἐπὶ τῶν μαύρων, ἔλαθε τὴν βάρβιτον, καὶ ἔκρουσε πολλὰς μελωδικὰς ποιικιλίας. Οἱ τέσσαρες μαῦροι διέκοψαν ἐν τῷ ἄμα τὴν κωπηλάτησιν, καὶ ἤρχισαν νὰ ὠρύωνται ἐκ τῆς ἠδονῆς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐνόμισαν ὅτι εἶχον ἐνώπιόν των μάγον, καὶ ἔλαβον θέσιν ἀπειλητικὴν, ὅλα των δὲ τὰ κινήματα ἐμαρτύρουν, ὅτι ἔμελλαν νὰ τὸν ῥίψωσιν εἰς τὸν ποταμὸν.

Ὁ Σιβορι βλέπει τὸν κίνδυνον· κλείει τὴν βάρβιτον εἰς τὴν θήκην, καὶ ἀνοίξας τὸ κιβώτιόν του μοιράζει ἀφθόνω τῇ χειρὶ εἰς τοὺς μαύρους σιγάρα τῆς Ἀβάνας. Ἡ γενναιοδωρία αὐτῆ συνεκίνησε τοὺς μαύρους, οἵτινες, κατευνασθέντες, ἐπανελάθον τὰς κώπας.

ΤΟ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΤΩΝ ΚΛΕΙΠΤΩΝ

Ἡ ἐν Λονδίμῳ συσθηθεῖσα εὐεργετικὴ εἰταιρία, τῆς ὁποίας σκοπὸς εἶνε νὰ βοηθῆ καὶ ἐπαναφέρῃ κατὰ τὸ δυνατόν εἰς τὴν εὐθείαν τοὺς ἐκ τῆς φυλακῆς ἀπολυομένους καταδικούς, ἐπρόσφερεν ἐσχάτως, τρίτην ταύτην φορὰν, τὸ συμ-